

EL TREBALL PARLAMENTARI
SOBRE LA LLENGUA CATALANA I EL SEGUIMENT
DEL PROCÉS DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
DURANT LES TRES PRIMERES LEGISLATURES
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(1980-1992)¹

Jordi ARGELAGUET I ARGEMÍ

Departament de Ciència Política i Dret Públic de la Universitat Autònoma de Barcelona

L'article 3.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que «la Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes [el català i el castellà], prendrà les mesures necessàries per tal d'assegurar llur coneixement i crearà les condicions que permetin d'arribar a llur igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya». Per tant, aquest és el punt de partida normatiu de la política lingüística de la Generalitat, la qual pot ser analitzada, també, a partir de l'activitat parlamentària que s'hi relaciona.

En aquest sentit, hem pres com a indicador de la importància de la qüestió lingüística en el si de la política catalana, la proporció de les iniciatives parlamentàries sobre temes lingüístics en relació amb el total d'iniciatives, i hem fet una comparació del treball parlamentari al llarg de les tres primeres legislatures, centrat en les funcions legislativa, d'impuls i de control.

1. LA FUNCIO LEGISLATIVA

Durant aquestes tres legislatures, el Parlament de Catalunya ha aprovat 240 lleis, quatre de les quals fan referència directa al procés de norma-

1. Aquest treball està basat en el recull de dades sobre *Treball parlamentari sobre la llengua catalana i el seguiment del procés de normalització lingüística*, editat pel Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu del Parlament de Catalunya; i s'emmarca en una recerca sobre la política lingüística que està essent possible gràcies a una beca atorgada pel Comissionat per a Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya.

Taula 1. LA FUNCIÓ LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA (1980-1992)

			Presemtas	Rebuig Consell Executiu	Rebuig Plé	Retorns	Decaligua Pon. Conjunta	Decaligua final legislaura	Aprovats en Comissió	Aprovats Diputació Permanent	Total aprovats	
1ª	Projectes de Llei	PL	2	-	-	1	-	0	0	-	1	1
		Total	95	-	-	19	-	16	4	-	56	60
		%	1.1	-	-	5.3	-	0	0	-	1.8	1.7
	Proposicions de Llei	PL	0	0	0	0	0	0	-	-	0	0
		Total	41	4	8	6	2	12	-	-	9	9
		%	0	0	0	0	0	0	-	-	0	0
	Proposicions art. 108 RPC	PL	1	-	-	-	-	-	-	-	1	1
		Total	9	-	-	-	-	-	-	-	9	9
		%	11.1	-	-	-	-	-	-	-	11.1	11.1
2ª	Projectes de Llei	PL	1	-	-	0	0	0	0	0	1	1
		Total	79	-	-	2	1	3	1	1	71	73
		%	1.3	-	-	0	0	0	0	0	1.4	1.4
	Proposicions de Llei	PL	1	0	1	0	0	0	-	-	0	0
		Total	34	4	16	7	1	3	-	-	3	3
		%	2.9	0	6.3	0	0	0	-	-	0	0
	Proposicions art. 110 RPC	PL	0	-	0	-	-	0	-	-	0	0
		Total	8	-	1	-	-	1	-	-	6	6
		%	0	-	0	-	-	0	-	-	0	0
3ª	Projectes de Llei	PL	1	-	-	-	-	0	-	-	1	1
		Total	83	-	-	-	-	6	-	-	77	77
		%	1.2	-	-	-	-	0	-	-	1.3	1.3
	Proposicions de Llei	PL	2	0	1	1	-	0	-	-	0	0
		Total	41	7	19	9	-	4	-	-	2	2
		%	4.9	0	5.3	11.1	-	0	-	-	0	0
	Proposicions art. 110 RPC	PL	0	-	-	-	-	0	-	-	-	-
		Total	4	-	-	-	-	4	-	-	-	-
		%	0	-	-	-	-	0	-	-	-	-

PL: "política lingüística"

lització lingüística (vegeu la taula 1): la Llei 12/1982, de 8 d'octubre, per la qual es regula el procediment per al canvi de noms dels municipis de Catalunya (DOGC núm. 268, de 20 d'octubre de 1982); la Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya (DOGC núm. 322, de 22 d'abril de 1983); la Llei 20/1987, del 12 de novembre, de creació de l'entitat autònoma Institució de les Lletres Catalanes (DOGC núm. 922, de 2 de desembre de 1987); i la Llei 8/1991, de 3 de maig, sobre l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans (DOGC núm. 1440, de 8 de maig de 1991). Segons les legislatures, aquestes quatre lleis es reparteixen de la manera següent: dues a la primera, una a la segona i una a la tercera. Per tant, segons es desprèn d'aquestes dades, el Parlament de Catalunya no s'ha distingit per legislar gaire ni massa sobre els temes lingüístics: només l'1,7 % de les lleis aprovades en aquest període.

Cal recordar, però, que hi ha altres lleis que, sense ser estrictament sobre temes lingüístics, en alguna part del seu articulat hi fan referència. El cas més important és el de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat (DOGC núm. 569, de 31 d'agost de 1985), la qual estableix, entre altres coses, que el coneixement de la llengua catalana podrà ser exigida als funcionaris de la Generalitat. En el seu article 34 deixa clar que «[...] En el procés de selecció s'ha d'acreditar el coneixement de la llengua catalana, tant en l'expressió oral com l'escripta». Contra aquest apartat, el Govern espanyol va interposar un recurs d'inconstitucionalitat (de 6 de novembre de 1985, publicat al BOE núm. 280, de 22 de novembre de 1985). Després d'alguns anys d'incertesa,² el Tribunal Constitucional, amb la Sentència 46/1991, de 28 de febrer (BOE núm. 74, de 27 de març de 1991) va donar la raó a la Generalitat, avalant l'exigència de la capacitació lingüística per accedir a la funció pública de les comunitats autònomes amb dues llengües oficials.³ Complint la Sentència del Tribunal Constitucional, el Govern de la Generalitat, a través de la Comissió per a la Normalització Lingüística, pren l'Acord⁴ que estableix els perfils lingüístics exigits al personal al servei de l'Admi-

2. Durant aquest temps, massa, es va paraitzar en gran mesura el procés de catalanització de l'Administració de la Generalitat i, també, del Govern local a Catalunya.

3. Aquesta Sentència ha estat, per la seva transcendència, àmpliament comentada. Vegeu, per exemple, l'article de Jaume Vernet i Llobet a la REVISTA DE LLENGUA I DRET, núm. 17, de juliol de 1992.

4. Acord pres el 19 de juny de 1991. Hom pot trobar-ne el text íntegre a la REVISTA DE LLENGUA I DRET, núm. 17, pàg. 295 i ss. Aquest Acord va ser signat pel conseller de Cultura l'1 d'octubre del mateix any.

nistració de la Generalitat, a través d'una prova específica i eliminatòria de llengua catalana.

La segona llei que també s'ha de tenir present és la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (DOGC núm. 1326, de 3 d'agost de 1990), en la qual l'aranès és considerat llengua oficial de la Vall. Tot i que aquesta decisió no ha estat exempta de discussions jurídiques, no ha estat objecte de recurs davant del Tribunal Constitucional.

Quant a l'origen de les lleis aprovades, s'ha de destacar que excepte el cas de la Llei de normalització lingüística (que és una iniciativa conjunta de tots els grups parlamentaris), totes les altres lleis tenen l'origen en un projecte de llei, és a dir, són propostes del Consell Executiu. L'oposició ha presentat algunes proposicions de llei (una a la segona legislatura i dues a la tercera legislatura) sobre temes lingüístics, però o bé han estat refusades pel Ple del Parlament o bé han estat retirades.

Quant a les lleis que tenen per origen la iniciativa conjunta, cal destacar la Llei de normalització lingüística, que, atesa la seva importància i la correlació de forces en el Parlament, es va tramitar per aquesta via. En general, convé recordar que aquesta via va tenir més èxit en la primera legislatura (les nou proposicions de llei presentades van esdevenir llei) perquè no hi havia cap força política amb majoria absoluta, però en les successives legislatures ha anat perdent força en haver-hi majoria de CiU.⁵

2. LA FUNCIO D'IMPULS

La funció d'impuls ha estat bastant considerable en les activitats del Parlament, ja que el nombre d'iniciatives presentades, sobretot pel que fa a les proposicions no de llei, el nombre de les quals no ha parat de créixer al llarg de les tres legislatures, ha passat de 160 a la primera legislatura, a 492 a la tercera (vegeu la taula 2). Tot i el filtre que suposa l'existència d'una força amb majoria absoluta a la segona i tercera legislatura (perquè pot pactar els termes de la proposició no de llei per a fer-la 'aprovable' segons els seus interessos), cada vegada el nombre de proposicions no de llei presentades i aprovades sobre temes lingüístics és més gran (en nombre i en percentatge): el 5,2 % (5 proposicions) a la primera,

5. Ha estat assenyalat (Argelaguet i altres, 1992:202-3) que «aquest procediment és emprat, si se'n permet l'expressió, com a *aparcament* d'aquelles iniciatives legislatives dels grups parlamentaris sobre les quals la majoria parlamentària no vol pronunciar-se en contra, però tampoc no jutja convenient la seva aprovació en una conjuntura determinada».

Taula 2. FUNCIO D'IMPULS (1980-1992)

			Preservades	No admeses	Retirades	Rebutjades	Desajugades	Aprovades en Comissió	Aprovades Diputació Permanent	Aprovades pel Plé	Total aprovades
1*	Mocions	PL	7	-	1	1	0	-	-	5	5
		Total	109	-	7	19	1	-	-	82	82
		%	6.42	-	14.3	5.3	0	-	-	6.1	6.1
	Proposicions no de Llei	PL	7	-	0	1	1	4	0	1	5
		Total	160	-	28	16	11	82	1	13	96
		%	4.4	-	0	6.3	9.1	4.9	0	7.7	5.2
	Resolucions debats generals	PL	5	-	-	-	-	0	-	5	5
		Total	14	-	-	-	-	1	-	13	14
		%	35.7	-	-	-	-	0	-	38.5	35.7
2*	Mocions	PL	0	-	0	0	0	-	-	0	0
		Total	125	-	4	90	1	-	-	30	30
		%	0	-	0	0	0	-	-	0	0
	Proposicions no de Llei	PL	10	0	0	0	1	9	-	0	9
		Total	168	1	15	65	12	63	-	13	76
		%	6.0	0	0	0	0	14.3	-	0	11.8
	Resolucions debats generals	PL	5	-	-	-	-	-	-	5	5
		Total	9	-	-	-	-	-	-	9	9
		%	55.6	-	-	-	-	-	-	55.6	55.6
3*	Mocions	PL	3	-	0	1	-	-	-	2	2
		Total	166	-	8	89	-	-	-	68	68
		%	1.8	-	0	1.1	-	-	-	2.9	2.9
	Proposicions no de Llei	PL	32	0	5	5	2	19	-	1	20
		Total	492	1	66	216	44	160	-	5	165
		%	6.5	0	7.6	2.3	4.5	11.9	-	20.0	12.1
	Resolucions debats generals	PL	4	-	-	-	-	-	-	4	4
		Total	6	-	-	-	-	-	-	6	6
		%	66.7	-	-	-	-	-	-	66.7	66.7

PL: "política lingüística"

l'11,8 % (9 proposicions) a la segona; i el 12,1 % (20 proposicions) a la tercera. La relació entre proposicions no de llei presentades i aprovades és sempre més alta en el subconjunt que es refereix a temes lingüístics que no pas en el conjunt. Així, per exemple, a la tercera legislatura, de les 32 presentades, se'n van aprovar 20, en contrast a les 492 presentades i aprovades només 165. Això pot ser un senyal que el grup majoritari assumeix el tema sobre el qual es presenta la proposició, si bé li canvia una mica els termes concrets.

Entre el conjunt de les proposicions no de llei —que un cop aprovades reben el nom de resolució— convé destacar, pel seu contingut, la Resolució 120/I, del 24 de novembre, sobre la política de normalització lingüística (BOPC núm. 165, de 5 de desembre de 1983); la Resolució 155/II, del 10 de febrer, sobre la Declaració del Català com a Llengua Oficial de les Comunitats Europees⁶ (BOPC núm. 247, de 15 de febrer de 1988); i la Resolució 121/III, del 28 de març, sobre la Utilització del Català al Senat (BOPC núm. 152, de 10 d'abril de 1990).

D'entre les proposicions no de llei rebutjades és interessant recordar la presentada pel Grup Socialista sobre el tractament de la llengua a l'ensenyament no universitari (BOPC núm. 24, de 14 de març de 1981), en la qual queda ben clara la seva posició⁷ a l'entorn d'aquesta qüestió cabdal en el procés de normalització lingüística, en un moment polític bastant delicat.⁸ Aquesta proposició no de llei va ser finalment rebutjada (BOPC de 14 de maig de 1981).

A banda de les resolucions, també s'han aprovat algunes mocions, si bé ha estat una iniciativa relativament poc emprada. Efectivament, se'n van aprovar 5 a la primera legislatura, cap a la segona, i només dues a la tercera. La proporció de mocions sobre temes lingüístics també ha baixat: del 6,1 % de les mocions aprovades a la primera legislatura, al 2,9 % a la tercera.

Quant a la resolucions subsegüents als debats generals, a la taula 2 es pot veure com la presència de referències al procés de normalització lingüística ha anat augmentant. Així, a la primera legislatura, un 35,7 % de les resolucions aprovades després d'un debat general feia referència

6. Aquesta Resolució té origen en una recollida de signatures portada a terme per la Crida a la Solidaritat que els partits parlamentaris van assumir plenament, si bé els resultats obtinguts finalment són lluny d'allò que s'havia demanat.

7. Mitjançant les esmenes presentades (BOPC núm. 28, de 13 d'abril de 1981) i la discussió parlamentària subsegüent es pot apreciar l'opinió dels altres grups polítics (vegeu el DSPC-P, 55).

8. El 12 de març de 1981 el *Diario 16* publica el «Manifiesto de los 2.300».

al tema lingüístic; percentatge que puja al 55,6 % a la segona i a un 66,7 % a la tercera. Cal fer avinent, tanmateix, que a la primera legislatura hi va haver un important debat general, íntegrament dedicat a la política de normalització lingüística (DSPC-P núm. 152, de 23 i 24 de novembre de 1981) i que donà lloc a la Resolució 120/I abans esmentada.⁹

3. LA FUNCIO DE CONTROL

Aquesta ha estat una activitat d'una importància creixent perquè, en haver-hi majoria absoluta a les dues darreres legislatures, és un dels recursos més valuosos que han romàs a mans de l'oposició per complir el seu paper. Aquesta activitat ha estat feta a partir d'interpellacions i preguntes (tant orals com escrites) en el Ple i en Comissió.

A la taula 3, que resumeix el que ha estat la funció de control al llarg de les tres legislatures, s'inclouen també els grups parlamentaris que han fet ús de cada mecanisme, la qual cosa ens permet apreciar les tàctiques diferents de cada formació política.

Quant a les interpellacions, s'aprecia que s'han reduït tant en el nombre absolut com en la proporció: a la primera eren el 4,2 % del total, a la tercera el 3 %, i a la segona, molt poques: només una de CIU i una del Grup Popular. Per partits, el PSC és el que n'han presentat més (2, a la primera, i 3, a la tercera), sense destacar-se en relació amb els altres grups parlamentaris.

Pel que fa a les preguntes orals a respondre en el Ple del Parlament, aquestes s'han doblat en nombre absolut entre la primera i la tercera legislatura, però com que també ha crescut molt el total de preguntes orals en el Ple (de 235 a 428), el percentatge ha crescut lleugerament. ERC és el grup parlamentari que més s'ha destacat, al llarg de les tres legislatures, a fer preguntes orals: les seves són més de la meitat de totes les que s'han fet.

En canvi, les preguntes orals en comissió han seguit una evolució diferent: des de la seva inexistència a la primera legislatura, a un progressiu però lent augment a cada legislatura. Tot i això, és un mecanisme relativament poc emprat i són preguntes adreçades, sobretot, al director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

9. En aquest debat es va discutir els primers anys de l'aplicació de la política lingüística del Govern de la Generalitat, i alhora, s'intentava orientar els propers passos d'aquest procés, un cop ja havia estat aprovada la Llei de normalització de Catalunya.

Taula 3. FUNCIO DE CONTROL (1980-1992)

	Primera			Segona			Tercera		
	PL	Total	%	PL	Total	%	PL	Total	%
Interpel·lacions	ERC-1 PSC-2 PSUC-1 CiU-2 div-1 UCD-1			AP-1 CiU-1			PSC-3 ERC-2 CiU-1 PP-1		
Total	8	192	4.2	2	179	1.1	7	235	3.0
Preguntes orals Ple	ERC-9 PSC-1			ERC-5 CiU-1 PSC-1 PSUC-2			ERC-7 PSC-6 IC-6 PP-1		
Total	10	235	4.3	9	234	3.8	20	428	4.7
Preguntes orals Comissió				ERC-3 PSC-5 CiU-1			CiU-7 ERC-4 PSC-4 IC-1		
Total	0	34	0	9	342	2.6	16	697	2.3
Preguntes per escrit	PSUC-6 PSC-12 PSA-2 ERC-1			ERC-5 PSC-17 PSUC-1 AP-3			CDS-79 PSC-36 ERC-30 PP-8 IC-6 G.M-2		
Total	21	706	3.0	26	1696	1.5	159	11312	1.4

PL: "política lingüística"

Finalment, el quart recurs per exercir la funció de control són les preguntes amb resposta per escrit.¹⁰ Primerament, val a dir que l'evolució que ha experimentat el nombre de preguntes presentades és espectacular: de 706 a la primera legislatura, a 1.696 a la segona, fins a les 11.312 de la tercera. L'augment desmesurat del nombre de preguntes a respondre per escrit a la tercera legislatura s'explica pel fet que els diputats del CDS tenen una peculiar concepció del control parlamentari basada en la constant formulació de preguntes molt similars entre elles i sobre tots els afers

10. He pogut detectar, gairebé casualment, algunes preguntes per escrit que no apareixen al 'Recull de Dades': a la segona legislatura una pregunta del Grup Popular (BOPC núm. 126); a la tercera, una pregunta del Grup Popular (BOPC núm. 170); set preguntes d'ERC (4 al BOPC núm. 69, 1 al BOPC núm. 89, 1 al 93 i 1 al 227); i 4 preguntes del Grup Socialista (BOPC núm. 272). És possible que n'hi hagi algunes més no detectades.

possibles relatius a l'execució detallada dels pressupostos de la Generalitat. Aquestes preguntes van ser contestades remetent a la informació sobre la liquidació de l'exercici pressupostari corresponent que, d'acord amb la Llei de finances públiques de Catalunya, es trameta anualment al Parlament. Cal dir que una tàctica semblant a la del CDS també va ser emprada, si bé en menor mesura, pel Grup Socialista. El resultat de tot plegat és aquest elevat nombre de preguntes.

Tanmateix, pel que fa a les qüestions lingüístiques, tot i incrementar-se el nombre de preguntes (de 21 a la primera legislatura a 159 a la tercera) el percentatge ha anat baixant successivament: un 3,0 % a la primera, un 1,5 % a la segona i un 1,4 % a la tercera.

Si exceptuem el cas del CDS en la tercera legislatura (quan va presentar 79 preguntes, però només 4 de les quals s'allunyen del model abans comentat), el grup parlamentari que ha fet més preguntes ha estat el PSC (12 a la primera, 17 a la segona i 36 a la tercera). Per la seva banda, ERC ha passat d'una pregunta a la primera, a 30 a la tercera. En canvi, ni el grup del PSUC/IC ni el Popular no s'han destacat gaire pel nombre de preguntes fetes.

Com a balanç de la funció de control en relació amb els temes vinculats a la llengua catalana i al seguiment del procés de normalització lingüística, i comparant les quatre vies abans comentades, hom pot extreure'n algunes conclusions:

1. Salta a la vista que la segona legislatura és la que presenta els nombres més baixos (excepte el cas de les preguntes orals en comissió) d'iniciatives en aquesta funció de control. Una hipòtesi que podria explicar les raons d'aquesta evolució és que el comportament del Parlament seria paral·lel a l'evolució de la mateixa política en el seu propi desenvolupament. En efecte, la primera legislatura coincideix, és clar, amb les primeres fases del plantejament de la política, d'aquí que es formulessin força preguntes i s'orientessin bàsicament a demanar explicacions sobre l'orientació general i alguns fets concrets. Quant a la segona legislatura, el reflux del nombre de preguntes per escrit pot ser degut al fet que és quan es comença a implementar la política i encara és aviat per fer-ne l'avaluació. Els grups parlamentaris semblen optar per no aplicar un marcatge estret de la implementació incipient d'una política que, com la lingüística, té una alta càrrega simbòlica.¹¹

11. Si es té present la conjuntura política d'aleshores (el cas Banca Catalana, per exemple), una postura assenyada és la de no tocar temes potencialment conflictius, i més, tenint en compte que la Llei de normalització lingüística ha estat aprovada amb un gran consens que ha estat difícil d'aconseguir.

Finalment, a la tercera legislatura, sembla que el «període de gràcia» s'ha acabat i és hora de fer una avaluació més estricta dels primers anys de la posada en marxa d'aquesta política determinada. El Parlament exerceix, ara sí, una veritable funció de control i, per això, el nombre de preguntes augmenta considerablement en relació amb les dues legislatures anteriors: d'una vintena a més de 70 (excloent-ne les preguntes pressupostàries del CDS).

Per tant, l'activitat del Parlament de Catalunya en aquest camp sembla córrer paral·lelament al del procés de formulació, implementació i avaluació de la política lingüística del Govern de la Generalitat.

2. Si es comparen les xifres globals per legislatures dels quatre mecanismes susceptibles de ser emprats a la funció de control, hom pot adonar-se que el percentatge sempre és més alt a les preguntes orals en el Ple, seguit de les interpellacions, després per les preguntes en Comissió i, finalment, les preguntes amb resposta per escrit. A més, entre la primera i la tercera legislatures, l'únic percentatge que s'ha incrementat és el de les preguntes orals en el Ple. En efecte, mentre a la primera les preguntes relacionades amb temes lingüístics van representar el 4,3 % del total de preguntes fetes, a la tercera va ser del 4,7 %. A la llum d'aquestes dades, és suggeridor pensar que hi pot haver una lògica: els temes lingüístics, per la seva càrrega altament simbòlica, són més rendibles políticament si arriben a l'opinió pública. És en aquest sentit que podem arriscar-nos a considerar que és bastant lògic per als partits polítics fer les preguntes oralment en el Ple, que no pas esgotar la qüestió en una pregunta amb resposta per escrit, la qual només arriba als lectors del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* o, eventualment, a aquells a qui el grup parlamentari ha tramès la informació.

4. CONCLUSIONS

Arran dels comentaris sorgits en analitzar les funcions legislativa, d'impuls i de control en relació amb la llengua catalana i el seguiment del procés de normalització lingüística, hom pot arribar a algunes conclusions finals:

1. Per una banda, és prou clar que els temes de la política lingüística són bastant importants, atesa l'atenció que hi presten els grups parlamentaris a l'hora de controlar o impulsar l'acció de govern, com també per la rellevància de les lleis aprovades, especialment, la Llei de normalització

lingüística de 1983. Per exemple, constatar que a la darrera legislatura més del 12 % de les proposicions no de llei aprovades són per aquesta temàtica és bastant significatiu. A més, l'interès pels temes lingüístics no decau sinó que augmenta al llarg dels anys i és una constant a les tres legislatures comparades.

2. La legislació lingüística a Catalunya no és excessiva, ja que només s'han aprovat, en aquest període, quatre lleis estretament vinculades a temes lingüístics sobre 240, tot i que una d'elles, la de normalització lingüística, té una transcendència considerable, bàsicament deguda al seu contingut simbòlic i com a marc d'unes pautes a desenvolupar per altres lleis i normes. Per tant, sembla ser que la política lingüística, tot i reposar sobre una legislació que anuncia uns principis sobre els quals tot l'espectre polític parlamentari està d'acord, és més aviat fruit del marge de discrecionalitat que la legislació permet i de què el Govern fa ús en el subsegüent procés de desplegament reglamentari.

3. El resultat d'aquesta situació és que les discrepàncies apareguin molt més en la implementació de la política, que no pas en la definició d'aquesta política, tal com s'indica amb el creixent nombre de preguntes i interpellacions adreçades a fer un control de la tasca de govern. Aquestes diferències entre les propostes partidistes encara són més evidents a través d'una anàlisi dels continguts de les preguntes. En aquest sentit, i a tall d'exemple a partir de les formulacions de les preguntes per escrit a la tercera legislatura, el Grup Socialista demostra estar molt preocupat perquè la posada en funcionament de la política lingüística s'aparti el mínim possible de la literalitat d'allò legislat. En canvi, ERC, encara que també centra les seves preocupacions en la implementació, intenta que s'esgotin al màxim les possibilitats del marc legal vetllant estrictament perquè no hi hagi situacions on els drets lingüístics dels catalanoparlants siguin menystinguts, i, alhora, fa sempre les propostes més agosarades per dignificar encara més la situació de la llengua catalana. Per la seva banda, el Grup Popular demostra estar més pendent d'aquells comportaments del Govern de la Generalitat que, segons ells, donen un tracte o bé de favor a la llengua catalana, o bé s'allunyen excessivament del bilingüisme que pensen que s'estableix a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i a la Llei de normalització lingüística.

4. Finalment, quant a la funció d'impuls s'ha de recordar que els grups parlamentaris tenen un interès creixent pels aspectes lingüístics, però

que les proposicions no de llei, les mocions i les resolucions dels debats generals, en ser aprovades pel Ple, apareixen amb els textos reescrits d'acord amb l'orientació política de la majoria, la mateixa, és clar, que dona suport al Govern. En aquest sentit, seria tal vegada interessant veure com canvien el textos presentats pels grups de l'oposició perquè siguin acceptats per la majoria.

BIBLIOGRAFIA

- ARGELAGUET, J., J. SUBIRATS, J. VINTRÓ, (1992): «La III legislatura del Parlamento de Catalunya (1988-1992)», *Revista de las Cortes Generales*, núm. 26, 2ª quadrimestre, pàg. 199-218.
- BAYONA, A., I. FOLCHI, J. VINTRÓ, (1984): «La I legislatura del Parlamento de Catalunya», *Revista de las Cortes Generales*, núm. 2, 2ª quadrimestre, pàg. 209-229.
- FOLCHI, I., J. SUBIRATS, J. VINTRÓ (1989): «La II legislatura del Parlamento de Catalunya (2ª mitad: julio de 1986 - abril de 1988. Balance General)», *Revista de las Cortes Generales*, núm. 18, 3ª quadrimestre, pàg. 327-344.
- Parlament de Catalunya (1988): *Treball parlamentari sobre la llengua catalana i seguiment del procés de normalització lingüística. Primera i segona legislatura.*
- Parlament de Catalunya (1992): *Treball parlamentari sobre la llengua catalana i seguiment del procés de normalització lingüística. Tercera legislatura.*
- VINTRÓ, J., I. FOLCHI, (1987): «La II legislatura del Parlamento de Catalunya (1ª mitad: mayo de 1984-junio de 1986)», *Revista de las Cortes Generales*, núm. 11, 2ª quadrimestre, pàg. 225-240.